

høitærede Indenrigsminister. Der blev igaar med overordentlig stor Pluralitet vedtaget at affatte § 1 saaledes, at den Lehnbesidderne tilkommende Ret til at have Sæde i Amtsraadene er bortfalden. Saavidt jeg saae, stemmede den høitærede Indenrigsminister selv for denne Affattelse. Jeg veed nu ikke, om denne Affattelse skulde betragtes som en Fortolkning af den Paragraph i Grundloven, der siger, at alle til Adel og Rang knyttede Forrettigheder ere havede. Jeg kan ikke betragte Lehnbesiddernes Ret til at have Sæde i Amtsraadene som bortfalden ved den nævnte Paragraph i Grundloven, og jeg var derfor blandt de Tre, som stemte imod denne Affattelse af § 1; jeg vil derfor tillade mig, at stille det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om han antager det som en Følge af Grundloven, at Retten er bortfalden.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand maa tillade mig at bemærke, at dette Spørgsmaal ikke foreligger, men hører til § 1, saaledes som den ærede Rigsdagsmand selv bemærkede.

B. Schøler: Det kan have meget stor Betydning for de nærværende Amtsraads Sammensætning, hvorledes man fortolker den igaar stedfundne Afstemning.

Formanden: Det vil jeg ikke modsig, men jeg kan dog ikke tillade, at dette Spørgsmaal atter føres frem.

B. Schøler: Saa faaer jeg vente til 3die Behandling.

Nørgaard: Efter de foregaaende Afstemninger er der jo intet synderligt Haab om, at det Forslag, som jeg har stillet under Nr. 10 til Udvalgets Forslag til § 3, vil vinde Bifald, og jeg skal derfor tillade mig, at tage Forslaget tilbage. Og da jeg har Ordet, skal jeg blot tillade mig en kort Bemærkning med Hensyn til den idag saa ofte omtalte Conservatisme. Saavidt som jeg har opfattet Discussionen i den Henseende, saa er denne Uttring kommen frem i Skikkelse af en Trubsel. Jeg troer, det er mindre rigtigt, saaledes ideligt at kaste slige Uttringer for en Folkerepræsentation; thi er der virkelig nogen Fare, saa troer jeg, at det Spørgsmaal ligger meget nær, hvem der factisk skal være Følgerne af en saadan Fare,

om det ikke er Folket? Troer Regjeringen da at styrke Folket, og navnlig et Folk, som har aflagt saa store Prøver paa Dygtighed, ved at indskrænke dem i Hjelpen af deres indre politiske Rettigheder? Jeg troer det ikke. I Farens Stund har det viist sig, at Regjeringen havde Tillid til Folket; Folket har viist, at Regjeringen deri ikke tog fejl, og derfor mener jeg, at Folket nu har billig Krav paa en gjensidig Tillid fra Regjeringens Side, og det saa meget mere, som jeg ikke troer, at der er begaaet noget Misgreb fra Folkets Side, som i nogen Maade kan svække dets Tillid hos Regjeringen.

Ordføreren: Jeg finder mig kun foranlediget til i Anledning af hvad der er yttret, at bemærke, at vist Ingen vil mistænke mig for at undervurdere de Farer, hvori vort Fædreland svæver; jeg har selv havt den Gæmeget tidligen og i stor Nærhed at lære dem at kjende. Jeg erkjender tilfulde, at vi i en vis Retning ikke kunne undgaae at tage Hensyn dertil. Men jeg vil slutte med den Bemærkning, at den største af alle Farer, der true os, vil være den, om vi i Ordningen af aldeles indre Anliggender, — indre i den allerinderste Betydning —, om vi i et saa ringe Spørgsmaal som det, hvor vi skulle sætte ValgbarhedsGrændsen for en underordnet Communalinstitution, vilde tage saadanne Hensyn. Dette vilde være den største af alle Farer, det vilde for Danmark være den yderste Fornedrelse. (Tilførsning: Ja, det er det, vi skulle holde os til, det er Hovedsagen).

Formanden: Denne almindelige Discussion troer jeg rigtignot staaer i saa ringe Forbindelse med de Vædringsforslag, som ere under Forhandling, at jeg, hvis Ingen skulde ønske at yttre sig over Vædringsforslagene eller de foreliggende Paragrapher (No!), skal erklære Forhandlingerne for sluttede.

Man fred da til Afstemning.

Det af Nørgaard under Nr. 10 stillede Forslag til Udvalgets Forslag til § 3 var taget tilbage af Forslagsstilleren.

1) Forslag til § 3 af Udvalgets Fleertal, Boserup, Jacobsen, Kampmann, Lehmann, samt subordiært Christensen og Frølund: